

СТИХОТВОРЕНИЕ С ОТКЪСНАТ ЕЗИК

Разминати по стръмни вертикали,
мълчим със теб, убийствено мълчим.
Каквото имахме, сме го раздали,
каквото нямахме – си го таим.
Защо ни е изобщо да говорим?
И бавна смърт ли следва от това?
Най-много раната да се отвори
и да ни блъсне през лице гневът.
Най-много никога да не понечим
да се стопим в усмивката на друг,
макар че миналото е далече,
но болката му още си е тук.
Най-много пътищата да се сринат,
пресечени в пустеещ кръстопът.

Преди сърцата ни да доизстинат,
ужасно дълго време ще мълчат.

В СЛУЧАЙ НА...

Вратата хлопна като гилотина
и стресна шумно нощните маршрути.
Не те възпрях. Отдавна бе заминал
от думите ми. Глухи и нечути.
Ръцете си заключих. И очите.
На демоните хвърлих къшей болка.
И те изпратих като победител
на почетна последна обиколка.
Почистих, подредих... и стана тихо,
домът ми се превърна в празна къща.

Отдавна в нея не живее никой –
да знаеш – ако тръгнеш да се връщаш.

... А МИ Е КЪСНО

Ти ли ми беше къщата? Ти ли?
Рано ти беше.
Всякак налягах воли и сили,
а ме болеше!
Кански болеше и ми кървеше
след теб сърцето.
Всичко, което във мен растеше,
ми бе отнето.
И се търкулна спомен по памет.
Мисъл отнесе.
Болка ми стана личното знаме,
име и песен.
Дълго ли трая, бързо ли мина?
Време ти стана.

Аз пък със всяка следна година,
отхранвах рана.
И тя растеше. Кротко, послушно.
Като децата.
Беше отровно, тежко и душно
вътре в душата.
Ти ли се върна, комка отчупил,
с вино в потира?
Само сърцето, дето се счупи,
и доумира...
Ти ли ми храниш душата куча,
че да възкръсна?
Толкова исках да ти се случа,
а ми е късно.

САМОРЕФЛЕКСИЯ

Не подозирам, вече твърдо знам –
светът е кратен на горчива нула.
Привидно е спасително голям,
а всъщност е с размер на молекула.
А моите отвъдни сетива
стърчат като заплетени антени.
Кънти в опустошената глава
адажио от болки преживени.
Прозвънва окъсяла тетива.
Не съм ранена. Цялата съм рана!
Напук или пък точно за това,
откривам своя смисъл да остана.
И гледам с умъртвените очи
на всички непожалени кошути.
Не съм ранена. Просто не личи
смъртта ми под клепачите подути.
И не защото търся в теб вина
и ме души въпросът "Още колко?",
но зная,
че веднъж
в една жена
светът се сви
до молекула болка.

(БЕЗ)СЪРДЕЧНО СТИХОТВОРЕНИЕ

Всичко беше дотам достатъчно,
че отдавна не чакам никого.
Нося болка почти остатъчна
във сърцето си мъртво. Питай го!
Като речна тъга понесена,
от отровна слана попарена,

мойта обич не беше песенна,
беше само на кръст ожарена.
Много пъти от „в-нещо-вярване“,
се разсипвах, докрай разнищена.
Във очите ми често пареше,
но сълзите не ме пречистваха.
После хуквах по остри кремъци
да събирам душа-предвестниче.
Ти крещеше: „Сърцето взе ли си?“
Аз: „Остана при теб, обеснико!“
Ръкопашни до обезсилване.
Твое чак си усещам тялото.
Ако беше воювал с милване –
да си пазех сърцето цялото!

ДИАБОЛИЧНО

Най-тежко боледуваш от доверие,
обречено от друг да не живее.
От утре ще е ледено безверие,
но още диша, бори се и тлее.
Окото на предателя е стъклено,
но е способен ада да подпали.
Вторачва се в душата ти изцъклено
и ти подава чаша цианкалий.
За твоето отровено доверие
престъпно твоя е вината цяла.
Преди да вампиряса до безверие,
сама си го отхранила и дала!

ЗАЩОТО НЯМАМ ПРАВО НА АМНИСТИЯ

Престъпно е сама да досънувам
онези недочакани лета.
Реално: „Самотата съществува.“
Напълно достоверно я чета.
И първолично честно я разказвам,
до всеки изтънен, обмислен щрих,
до болката от незарасла язва,
която уж старателно изтрих.
Реално и открито я живея,
превзела осезаемия свят.

Престъпно е да другарувам с нея,
когато
още дишаш
в този град.

ТОВА НЕ Е МОЯТ ФИЛМ

Преди да се събудя в пот обляна,
като че гледах филм късометражен.
Участваше жена – кървяща рана –
и ти до нея – хладен, зъл и важен.
От тези филми, знаеш, черно-бели,
припрени, бързи, със неловки пози,
с очакване за тягостни раздели
и със сълзи във прекомерни дози.
Последва напрежение във мрака,
разплакано, пиянско и безпътно.
Жената на екрана дълго плака
и молеше да я прегърнеш плътно.
Ти идваше и тръгваше във филма
и сцените редяха се безмълвни,
но никога така не я помилва,
че да разпалиш гаснещите въглени.
Залости я задълго във килера
на болните си, уморени чувства.
Тя молеше без глас да я намериш
и да я имаш, и да я почувстваш.
Накрая всичко се превърна в бreme.
Тя го понесе с мъка към финала.
Онези надписи, съвсем навреме,
прикриха неизбежната раздяла.

Събудих се почти обезумяла.
Сънувала съм! Няма те с години.
Във този филм отдавна съм живяла,
да го играят други героини!
